

paa en god Maade, thi Udgifterne for Sygekasserne kan sikkert ikke formindskes ved denne Sparsommelighed. Udgifterne til Læge, Medicin, Hospitalsophold og Dagpenge kan ganske sikkert ikke blive mindre, saa det her at spare Statskassen for Udgifter vil kun føre til, at man flytter disse Udgifter fra Statskassen over paa Sygekassemedlemmerne, og da disse er den ubemidlede Del af Befolkningen, flytter man blot Udgifterne fra Samfundet, altsaa baade fra de bemidlede og ubemidlede, over paa de ubemidlede alene, og det forekommer mig ikke at være nogen fornuftig Vej at gaa for at spare. Det her stillede Ændringsforslag virker for en enkelt Del af Sygekassernes Vedkommende ikke alene som et mindre Tilskud, end Lovforslaget oprindeligt tilsigtede, men det tager endogsaa en Del af det Tilskud, de nu har, fra Sygekassemedlemmerne. I Betænkningen anføres der, hvorledes Ændringsforslag Nr. 11 vil virke overfor de forskellige Sygekasser. For Hovedstadens Vedkommende vil det bevirke en Nedgang paa 54,000 Kr., for Købstædernes Vedkommende paa 41,000 Kr. og for Landets Vedkommende paa 70,000 Kr. Det ser saaledes ud, som om man gaar nogenlunde rimeligt frem overfor de forskellige Landsdele: Hovedstaden, Provinsen og Landkasserne, med en ganske rimelig Nedgang for hvert af disse Omraader; men naar man ser hen til, at det forøgede Tilskud, der skulde gives til Sygekasserne, vilde falde saaledes, at Hovedstadens Kasser ingen Forøgelse fik, medens Provinsens Sygekasser fik ca. 50,000 Kr. og Landkasserne fik ca. 360,000 Kr., saa vil Forholdet efter dette Forslag altsaa blive, at Provinssygekasserne nogenlunde bliver staaende ved det Statstilskud, de staa paa, at der for Landets Vedkommende ydes et forøget Tilskud paa 290,000 Kr., medens man fra Hovedstadens Sygekasser tager 54,000 Kr. i Forhold til det Statstilskud, der ydes nu. Det vil sige, at man tager en Del fra de ubemidlede Sygekassemedlemmer her i Hovedstaden for at kunne hjælpe Landet. Det forekommer mig ikke, det er en rimelig og retfærdig Maade at gaa frem paa. Man bør ikke tage fra disse Sygekasser noget af det, de nu har, men i hvert Fald lade dem beholde det, de hidtil har haft. Jeg kan derfor kun paa det bedste anbefale at stemme mod Ændringsforslaget under Nr. 11, ligesom ogsaa imod Ændringsforslag Nr. 8, der vil have akkurat de samme Virkninger overfor Hovedstadens Kasser.

Endelig skal jeg omtale Ændringsfor-

slag Nr. 12, der angaar Medicinforbruget. Her foreslaar et Flertal, at de $\frac{4}{5}$ skal nedsættes til $\frac{3}{4}$. Det forekommer mig, at det vilde være en meget uheldig Ændring, og Ændringsforslaget er ogsaa i Strid med, hvad Sygekasserne ønsker. De ønsker ikke, at man skal gaa ned under de $\frac{4}{5}$, der nu i de fleste Sygekasser udredes af Medicinudgiften. Det vilde føre til, at i mangt et lille Hjem vilde Sygdommen komme til at føles langt haardere end nu. Mange Steder i de smaa Hjem maa Medicinen jo træde i Stedet for de bedre og lettere Næringsmidler, som man i de mere velhavende Hjem kan skaffe under en Rekonvalescens-tid, men som det vilde være latterligt af Lægen at ordinere i et fattigt Hjem. Derfor har Lægerne den Udvej at skaffe Rekonvalescenterne i de fattige Hjem et Surrogat derfor gennem Medicinen. Ved en Bestemmelse om at nedsætte de $\frac{4}{5}$ til $\frac{3}{4}$ vil man kun yderligere gøre det vanskeligt for Lægerne at bruge den Udvej, som her er aaben. Jeg vil ogsaa derfor meget anbefale at stemme mod Ændringsforslag Nr. 12.

Endelig kan jeg, for dog at give nogen Tilslutning, til sidst udtale min Anbefaling af Ændringsforslagene Nr. 10 og 14, hvorved man forøger det Tilskud, som ifølge Lovforslaget skulde gives til Barselpatienter. Disse to Ændringsforslag betragter jeg som gode Forbedringer af Lovforslaget, og dem kan jeg paa det bedste anbefale.

Poul Rasmusen: Den Maade, hvorpaa efter Lovforslaget Statstilskuddet fordeles, er efter mit Skøn urigtig. Man begynder derved at fjerne sig mere og mere fra det egentlige Begreb Hjælp til Selvhjælp, idet man ved dette maa hævde, at det er en Hjælp efter det Offer, der bringes af den paagældende. Selve dette Spørgsmaals Løsning har i sin Tid været Genstand for stærk Overvejelse, og man har der, som det nu til Dags hedder, famlet sig frem. Man begyndte i Kommissionen med at give bestemt pr. Medlem, man gik i Regeringsforslaget over til det rene Hjælp-til-Selvhjælpsprincip, hvor man gav efter Medlemsbidrag, og man enedes senere om at give dels vist pr. Medlem og dels et vist Beløb i Forhold til Kontingentet. Den Ordning, der er truffet — og det forekommer mig at være det afgørende —, har vist sig at være heldig for Institutionens Trivsel, og paa den er den blevet bygget op. Den er blevet stærk og har vist sig at kunne opfylde sin Mission. Saa forekommer det mig, at man skal være meget varsom med at gøre en principiel Ændring